

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/216/2022
Identifikačné číslo spisu:	7515215170
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7515215170.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti Tatra banka, a. s., Bratislava, Hodžovo námestie 3, IČO: 00 686 930, zastúpenej advokátskou kanceláriou RASLEGAL, s. r. o., Bratislava, Mostová 2, IČO: 36 855 561 proti žalovaným 1/ H.W. T., narodenému XX. E. XXXX, O. F. X, 2/ G. T., narodenej XX. C. XXXX, O. F. X, zastúpenými advokátkou JUDr. Monikou Marjanovič, Košice, Urbánkova 1562/6, o zaplatenie 11 716,89 eura s príslušenstvom, pôvodne vedenom na Okresnom súde Košice - okolie (teraz Mestský súd Košice) pod sp. zn. 7C/881/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 8. marca 2022 sp. zn. 6Co/147/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 8. marca 2022 sp. zn. 6Co/147/2021 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Košice (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 22. júna 2021 č. k. 7C/881/2015-540 I. uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 11 306,19 eura, II. v prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol a III. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92,98 % proti žalovaným 1/ a 2/ s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie. Rozhodol o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplatenia 11 716,89 eura spolu s príslušenstvom na tom základe, že žalobkyňa ako veriteľka uzavrela so žalovanými 22. júna 2004 Zmluvu o hypotekárnom úvere č. 2004011540, súčasťou ktorej boli Všeobecné obchodné podmienky Tatra banky, a.s. (ďalej len „VOP“) a podľa ktorej poskytla žalovaným úver 490 000 Sk (16 265,02 eura) s úrokovou sadzbou 8,20 % s viazanosťou na 5 rokov a výškou splátky (so štátnym príspevkom) 3 858 Sk (128,06 eura) mesačne. Vzhľadom na to, že žalovaní porušili povinnosť splácať úver, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, žalobkyňa úver zosplatnila. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovaní ešte uhradili 4 799,52 eura, ich celkový dlh tak predstavuje 11 716,89 eura.

1.2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 1, § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č.

258/2001 Z. z.“), § 330 ods. 3, § 497, § 502 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka, § 68 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 53 ods. 9, § 565, § 100 ods. 1, § 101 a § 103 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

1.3. Na margo námietky žalobkyne, že zo strany žalovaných došlo k uznaniu nároku (čím došlo k predĺženiu premľacej doby), pretože títo aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ďalej uhrádzali splátky (celkovo 4 799,52 eura) a aj pri hypotekárnom úvere pre fyzické osoby sa uplatní § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, súd prvej inštancie poznamenal, že k takémuto uznaniu dlhu nedošlo, nakoľko na predmetný právny vzťah sa pri uznaní dlhu má použiť § 558 a nasl. Občianskeho zákonníka a v konaní nebolo preukázané, že by žalovaní dlh písomne uznali.

1.4. Vznesenú námietku premľania prvoinštančný súd nepovažoval za uplatnenú v rozpore s dobrými mravmi a posúdil ju ako procesnú obranu žalovaných; v okolnostiach konkrétnej veci potom uviedol, že k zosplatneniu úveru došlo pre splátku splatnú najneskôr k 15. máju 2012 a preto premľacia doba začala plynúť 16. augusta 2012, t. j. uplynutím 3 mesačnej lehoty od 15. mája 2012, kedy nastala splatnosť splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie. V tomto smere sa súd prvej inštancie nestotožnil s námietkou žalovaných, že k zosplatneniu došlo pre splátku splatnú 15. apríla 2012 a poznamenal, že zosplatnenie nemalo vplyv na splatnosť splátok, ktoré sa stali splatnými skôr. Splátky, ktoré sa už stali splatnými skôr pred zosplatnením celého zostatku dlhu, t. j. splátky splatné 15. mája 2012, 15. júna 2012 a 15. júla 2012, takýto status nadobudli, teda jednoznačne už boli splatnými, preto aj premľacia doba vo vzťahu k týmto splátkam už začala plynúť u každej samostatne a skončila 15. mája 2015, 15. júna 2015 a 15. júla 2015. Keďže žaloba bola súdu doručená dňa 04. augusta 2015, vo vzťahu k splátkam splatným 15. mája 2012 - 15. júla 2012 došlo k márnemu uplynutiu premľacej doby. Z posledného výpisu pred zosplatnením hypoúveru mal súd prvej inštancie za preukázanú výšku anuitnej splátky 136,90 eura, preto žalobu v časti o zaplatenie 410,70 eura (3 x 136,90 eura) zamietol a žalobe v jej nepremľanej časti o zaplatenie 11 306,19 eura vyhovel. O nároku na náhradu trov rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1, ods. 2 a § 263 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že žalobkyni priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92,98 %.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 8. marca 2022 sp. zn. 6Co/147/2021 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (okrem výroku II.) zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Zmeňujúci rozsudok zdefinoval tým, že podstatou odvolacích námietok bolo posúdenie plynutia premľacej doby (ustálenie začiatku plynutia premľacej doby) zosplatneného zostatku hypotekárneho úveru a námietka nesprávneho započítania úhrad žalovaných na ich zosplatnené úvery. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že si žalobkyňa uplatnila právo na okamžité zosplatnenie úveru podaním z 08. augusta 2012. Odvolací súd dospel k záveru, že vo vzťahu k celému zostatku pohľadávky, kde veriteľ využil právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, premľacia doba začala plynúť 16. júla 2012, t. j. deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej lehoty odo dňa 15. apríla 2012, kedy nastala splatnosť splátky, ktorá zosplatnenie vyvolala (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) a uplynula 16. júla 2015. A keďže žalobkyňa podala žalobu 04. augusta 2015, urobila tak po uplynutí trojročnej premľacej doby, z ktorého dôvodu odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, a žalobu z dôvodu premľania zamietol.

2.1. Odvolací súd svoje závery podporil úvahou, že v prípade zosplatnenia dlhu, ktorý vznikol na základe spotrebiteľskej zmluvy nemožno vychádzať z aplikácie ustanovenia § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, bez súčasného zohľadnenia osobitosti vyplývajúcej z novo zavedenej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Vychádzal z toho, že pri posúdení začiatku plynutia premľacej doby zosplatneného dlhu (mimo už splatných splátok) je možné použitie § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka iba za súčasnej aplikácie § 565 Občianskeho zákonníka a novozavedeného § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pri jeho výklade. Zdôraznil, že pri zosplatnenom zostatku dlhu veriteľ nemohol uplatniť celú pohľadávku skôr, ako došlo k zosplatneniu (využitiu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého premľacia doba plynie vždy odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať), pričom k takémuto zosplatneniu môže dôjsť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky.

2.2. Odvolací súd pri posudzovaní začiatku plynutia premľacej doby vo vzťahu k zosplatnenému

zostatku pohľadávky ustálil, pre nesplnenie ktorej splátky vzniklo veriteľovi právo (a veriteľ ho využil) v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka požadovať zaplatenie celej pohľadávky (t. j. v dôsledku nesplnenia ktorej splátky sa stal zročným celý dlh) a uzavrel, že podmienka stanovená v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bola v danom prípade splnená k 08. augustu 2012 (ku dňu zosplatnenia) iba vo vzťahu k splátke splatnej dňa 15. apríla 2012. Na uvedenom základe potom súd druhej inštancie dôvodil, že vo vzťahu k celému zostatku pohľadávky, kde veriteľ využil právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, začala premlčacia doba plynúť 16. júla 2012, t. j. deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej lehoty odo dňa 15. apríla 2012, kedy nastala splatnosť splátky, ktorá zosplatnenie vyvolala (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) a uplynula 16. júla 2015. O nároku na náhradu trov celého konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď odvolací súd nijako nešpecifikoval, v čom vidí nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie pri určovaní počiatku plynutia premlčacej doby, iba stroho poukázal na to, že táto mala plynúť od iného dňa. Zároveň sa ucelene nevysporiadal s jej primárnou ani sekundárnou argumentáciou, pre ktorú pohľadávka nebola premlčaná, t. j. (i) možnosť žalovania pohľadávky až po jej zosplatnení, (ii) uznanie dlhu žalovanými a (iii) rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi. Napadnutý rozsudok považovala za arbitrárny najmä v tom, že hoci sa odvolací súd nestotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie vo vzťahu k primárnej argumentácii ohľadom vznesenej námietky premlčania (teda, že plynutie premlčacej doby celého dlhu nemôže nastať pred zosplatnením celého úveru), nezaoberal sa už ďalej druhotnou argumentáciou a to uznaním záväzku zo strany žalovaných a rozporu námietky premlčania s dobrými mravmi. Summa summarum odvolací súd sa nevysporiadal s námietkami, ktoré žalobkyňa vznesla alternatívne pre prípad, že by sa súd prvej inštancie nestotožnil s primárnou argumentáciou ohľadom premlčania uplatneného nároku, a to napriek tomu, že súd prvej inštancie sa touto sám nezaoberal, resp. s touto sa vysporiadal arbitrárne bez hlbšieho odôvodnenia. Dovolateľka prípustnosť dovolania vyvodzovala aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci pri určení počiatku plynutia premlčacej doby; tento okamih mal nastať skôr ako došlo vôbec k zosplatneniu úveru, resp. vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Upozornila, že právna doktrína ustálená považuje za neprípustné, aby sa právo premlčovalo skôr ako je ho vôbec možné dôvodne vykonať podaním žaloby na súde, t. j. kedy sa stalo žalovateľným nárokom - „actio nata“.

4. Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu zotrvali na vznesenej námietke premlčania celého uplatneného nároku a v súvislosti s ponosou žalobkyne o vznesení námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi, lebo mali uhrádzať úver aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti, uviedli, že žalobkyňa (aby nedošlo k premlčaniu pohľadávky) mala najneskôr v posledný deň premlčacej lehoty podať žalobu o zaplatenie pohľadávky. Oponovali tým, že okolnosti prejednávaneho prípadu nie sú takej výnimočnej povahy, ktoré by spôsobovali prelomenie zásady, kedy by bolo možné dôjsť k záveru, že vznesenie námietky premlčania žalovanými by bolo možné považovať za rozpor s dobrými mravmi. Žalobkyňa je peňažným ústavom, ktorý má v predmete činnosti poskytovanie úverov, a teda má profesionálnu povinnosť si striehnúť ich riadne splácanie či splatenie. K ďalšej výhrade v dovolaní uviedli, že nakoľko žalovaní písomne neuznali dlh voči žalobkyni, ich čiastkové úhrady po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nie je možné považovať za uznanie dlhu. Z týchto dôvodov navrhli dovolanie ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon

prípúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Žalobkyňa namietala porušenie práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) cez vady v konaní odvolacieho súdu, ktorých arbitrárnosť spočíva v tom, že pokiaľ sa odvolací súd nestotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie (ktoré bolo v prospech žalobkyni) ohľadom vznesenej námietky premlčania (teda, že plynutie premlčacej doby celého dlhu nemôže nastať pred zosplatnením celého úveru - čo predstavovalo jej primárnu právnu argumentáciu v konaní pred súdom prvej inštancie), bol povinný tiež skúmať a v odôvodnení rozhodnutia sa komplexne vysporiadať aj s jej ďalšími rozhodnými tvrdeniami, pre ktoré pohľadávka nebola premlčaná, t. j. že došlo k uznaniu dlhu žalovanými, resp. že vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi.

11. Ústavný súd vo svojej judikatúre už opakovane vyslovil, že dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (IV. ÚS 314/2020, I. ÚS 22/2021) zodpovedá, ak rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Arbitrárnosť môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlads právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplyvajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný excés. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

13. Zásada iura novit curia neznamena len to, že súd pozná právo, ale aj to, že si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv (I. ÚS 59/2000).

14. Súd prvej inštancie mal z argumentov žalobkyne o dôvodnosti podanej žaloby za relevantný len ten, že premlčanie začalo plynúť až po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru tým spôsobom, že k zosplatneniu úveru došlo pre splátku splatnú najneskôr k 15. máju 2012 (primárny argument).

14.1. Odvolací súd na odvolanie žalovaných napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie (okrem výroku II.) tak, že žalobu zamietol a inak ustálil začiatok plynutia premlčacej doby zosplatneného zostatku pohľadávky; premlčacia doba začala plynúť 16. júla 2012, t. j. deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej lehoty odo dňa 15. apríla 2012, kedy nastala splatnosť splátky, ktorá zosplatnenie vyvolala a uplynula 16. júla 2015.

14.2. Opomenul však vziať do úvahy ďalšiu (sekundárnu) argumentáciu žalobkyne, ktorú uvádzala v konaní pred súdom prvej inštancie (ten sa s ňou nevysporiadal) na podporu tézy, že jej pohľadávka nie je premlčaná, keď odvolací súd vôbec neposudzoval prípadný rozpor námietky premlčania vznesenej žalovanými s inštitútom dobrých mravov.

15. Dôvodná je preto výčitka žalobkyne na adresu odvolacieho súdu, že hoci v jej obrane proti vznesenej námietke premlčania žalovanými (ktorú produkovala pred súdom prvej inštancie) boli vytýkané - okrem správneho ustálenia počiatku plynutia premlčacej doby - aj ďalšie dôvody pre vyhovieť žaloby (majúce vplyv na rozhodnutie vo veci samej), s týmito sa odvolací súd nevysporiadal. Postupom odvolacieho súdu bez pojednávania, bez prípadného doplnenia dokazovania a bez zodpovedania otázky „či možno považovať námietku premlčania vznesenú po tom ako veriteľ v rámci dobrej vôle opakovane odložil po prísľube plnenia zo strany dlžníka výkon záložného práva, za zneužitie práva, resp. za rozpor s dobrými mravmi“ - je jeho rozhodnutie prekvapivé a javí sa ako arbitrálne.

16. Takto ponechaný stav vyvolaný nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu by vo svojich dôsledkoch znamenal, že hoci prebehlo tak prvoinštančné, ako aj odvolacie konanie (z formálneho hľadiska bol dokonca dodržaný aj princíp dvojínštančnosti konania), v skutočnosti z materiálneho hľadiska o všetkých podstatných skutočnostiach dôležitých pre rozhodnutie vo veci v nachádzacom konaní odvolací súd nerozhodol. Týmto nesprávnym procesným postupom odvolací súd znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu princípu zákazu denegatio iustitiae (porušenie práva na spravodlivý proces) a žalobkyňa opodstatnene namietala dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nakoľko to bol výlučne odvolací súd, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytykanú vadu zmätočnosti (§ 449 ods. 2 CSP). Nápravu možno dosiahnuť tým, že sa odvolací súd sumárne vysporiada s argumentáciou, ktorú žalobkyňa vzniesla alternatívne pre prípad, že by sa súdy nižšej inštancie nestotožnili s (primárnou) argumentáciou, ohľadom začiatku plynutia premlčacej doby.

18. Aj keď sa namietaným nesprávnym právnym posúdením veci (§ 432, § 421 ods. 1 písm. b) CSP) už ďalej v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu najvyšší súd nemusí zaoberať, lebo v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (sp. zn. 1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017), dovolací súd upriamuje pozornosť odvolacieho súdu na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky R 29/2023, ktoré v právnej vete judikovalo: „Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal

splatným celý dlh.“

19. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.